

ger skal udgaa. Det maa virkelig ogsaa siges at være umuligt, som den ærede Ordfører for Mindretallet (Thomsen) allerede har omtalt. Denne Foranstaltning er bevilget ifjor ved 2den Behandling her i Thinget. Da den Torpedobaad, man havde bestilt, ikke skulde komme før i det tilstundende Foraar, blev denne Bevilling ombyttet med en anden ved 3die Behandling. Nu vil imidlertid denne Torpedobaad, der sammen med flere andre skal staa i Skur, komme hertil i Løbet af Sommeren. Skal den saa blive liggende i Vandet til næste Vinter, da vil den omtrent blive ødelagt, idet en saadan Baad er altsor skrøbelig og for let bhgaet til at kunne taale at ligge i Vandet en Vinter over, navnlig hvis det bliver en Isvinter, jeg antager derfor, at der ikke kan være Tvivl om, at det ærede Udvalg dog vil gaa ind paa denne Bevilling.

Der er en Begjæring, som jeg havde haabet, at vi kunde blive enige om uden Hensyn til, hvilket Parti vi høre til, nemlig Bevillingen til en Skibsexpedition til Undersøgelse af Grønlands Østkyst. Den blev, som den ærede Ordfører selv bemærkede, modtagen med megen Velwillie for to Aar siden, og den Omstændighed, at Regjeringen ikke forlangte den Aaret efter, kan jo dog i Virkeligheden ikke afgive nogen Grund til nu at negte den. Det er jo bekendt, at den Expedition, hvormed den skulde sættes i Forbindelse, nemlig Baadeexpeditionen paa Østkysten af Grønland, maatte udsættes et Aar, idet det var et Aar, hvor vi kun havde en midlertidig Finansloov, og jeg selvfølgelig ikke kunde tænke paa under disse Omstændigheder at udsende nogen Expedition til Grønland. Men nu er det jo naturligt, at ogsaa den anden Expedition kommer berop. Jeg kan ikke se, at der kan hentes nogen som helst Grund fra, at Expeditionen er foreslaaet iaar og ikke forrige Aar. Den er foreslaaet nu, fordi den nu vil kunne gjøre den bedste Nytte, og det forekommer mig dog virkelig, at vi Danske ere de Nærmeste til at foretage disse Undersøgelser i Grønland.

Pausen: Jeg skal ikke komme ind paa nogen udførlig Omtale af de enkelte Regtelsler, der ere foreslaaede, dels fordi de ere tilstrækkelig gjenemgaaede af den høitærede Minister (Ravn) og af den ærede Ordfører for Mindretallet (Thomsen), dels fordi jeg ikke tror, at der er noget som helst Haab om, at jeg ved at gaa nærmere i Detail paa de enkelte Punkter kunde vinde en eneste Stemme, saaledes at Regtelsjerne ikke gik igjennem; men jeg vil ganske i Almindelighed udtale, at dersom det høitagtede Flertal er af den

Formening, at det vil paavise Sparommelighed som en Bøi, det vil følge, hvis det maaste ad Aare kommer til Magten her i Landet, saa ville de Exempler paa Sparommelighed, der ere aflagte gjennem Regtelsjerne paa Marineministeriets Budget, sandelig ikke være opmuntrende for Nogen ude i Landet til deraf at kunne slutte, at saa vil der blive rigtig sparet. Thi de Regtelsler, der her ere fremkomne paa Marinens Omraade, ere af den Natur, at Sparommeligheden, langt fra at ramme det, man søger at ramme, langt fra at bevirke en Henlæggelse af Penge, tværtimod vil bidrage til, at der om nogle saa Aar vil blive givet langt, langt flere Penge ud, end hvis man var gaaet ind paa Bevillingerne. Hvad jeg her udtaler, gjælder navnlig om Reparationerne. Det er et fuldstændigt Feilsyn, naar man tror, at man ved at negte at reparere et Skib kan spare Beløbet, eller at man ved at opsætte Reparationer til næste Aar, kan faae dem for det samme Beløb. Det er ingenlunde Tilfældet. Hvad man iaar kan faae udført paa et Skib for 1,000 Kr., vil man, naar Reparationerne ikke foretages i rette Tid, komme til at give 2 til 3,000, ja maaste 10,000 Kr. for næste Aar. Men foruden at man saaledes gjør sig skyldig i, hvad jeg vil kalde en overordentlig uhensigtsmæssig og slet Sparommelighed, vil jeg gjøre opmærksom paa, at ved at undlade at udføre disse Reparationsarbejder rammer man ikke alene Regjeringen, som der kan være en Tro om, at man vil ramme ved denne Visnepolitik, men man rammer derved tillige en helt anden Klasse Mennesker, nemlig Arbejderne paa Bærftet. Det er udtalt mange Gange her i Thinget fra Oppositionens Side, og mange Gange i tidligere Perioder har der af den været stillet Forslag om at hjælpe Arbejderne, men her, hvor der dog ikke kan være Tvivl om, hvorvidt Reparationerne ere nødvendige eller hensigtsmæssige, tænker man ikke paa, at der er den Faktor ved Siden af, at naar man siger Ja til disse Reparationer, skaffer man Beskæftigelse for Arbejdere. Jeg siger dette høit og tydeligt; thi for min Opfattelse staar det i strigende Modsetning til den Velwillie, som man ellers altid i Ord lægger for Dagen overfor dem, som ikke have Noget at bestille. Endogsaa en saadan ringe Bevilling som 1,000 Kr. til Hæderstean finder Oppositionen, at det er paa sin Plads at negte; det kan ialtsald ikke være tvivlsomt, at denne Hjælp, selv om man vil kalde det en Gave, en Naadegave, ikke vilde komme Andre til gode end fuldstændig værdige Folk. Endelig vil jeg ogsaa udtale, at det at negte Aaaben — jeg mener dermed Kanoner, Torpedobaade